

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mươi Hai

ĐẾN LỜI GIAO ƯỚC

Phạm Thù xúc động vô cùng. Từ lâu rồi con tim của nàng đã hướng về vị đại ca đáng mến, tình trong thì như thế nhưng mặt ngoài còn e, cái e ngại bắt đầu từ lối nam trang, đã là nam rồi thì còn làm sao gợi ý, ngóng tình?

Ôm mối tình đó sống bên cạnh Bạch Thiếu Huy, bởi không thổ lộ được, bởi ngày một thêm hiểu nhau mối tình bùng trưởng rất nhanh, rất mạnh, dĩ nhiên nàng có bao giờ chấp nhận cho ai cướp đoạt tình yêu, trừ ra kẻ cướp đoạt có đủ sức mạnh thắng được thanh kiếm của nàng.

Thoạt đầu nàng bức vì sự xuất hiện của Lăng Vân Phượng, bây giờ thì nàng thông cảm trường hợp của Lăng Vân Phượng, bởi dù sao thì cũng là nữ nhi như nhau, mà nữ nhi thì luôn luôn rộng lượng với những ai biết nhường nhịn họ.

Tuy nhiên nàng cũng thấy thẹn.

Lăng Vân Phượng mỉm cười tiếp:

– Tôi đã nói rõ tâm tu cho Phạm muội nghe rồi, giờ tôi bảo Tiểu yến mang y phục cho nhé, sau đó đưa Phạm muội đến gặp Tiết phu nhân và Tiết thiếu hiệp.

Phạm Thù ngẩng mặt lên:

– Lăng tỷ!

Lăng Vân Phượng nhìn nàng:

– Phạm muội muốn gì?

Phạm Thù thốt:

– Nếu tỷ tỷ không hiềm bỏ tiểu muội, chúng ta kết làm chị em!

Lăng Vân Phượng lộ vẻ hân hoan:

– Hay lắm! Tôi vừa trông thấy Phạm muội là có ý mến ngay, thậm tưởng nếu được kết nghĩa chị em với nhau thì hay biết bao nhiêu!

Nàng tiếp:

– Năm nay tôi hai mươi tuổi!

Phạm Thù tiếp:

– Tôi mười tám, Lăng tỷ hơn hai tuổi làm chị là đúng rồi.

Trầm ngâm một chút Lăng Vân Phượng hỏi:

– Sư phó của Phạm muội là ai?

Phạm Thù bảo:

– Lãng tử hỏi chẳng lẽ tôi không nói thật, sư phụ của tôi là Thượng vô hạ trần.

Lãng Vân Phượng giật mình:

– Thì ra Phạm muội là đệ tử của Thiên Sơn Thần Ni! Thảo nào mà kiếm thuật chẳng tuyệt luân!

Phạm Thù mỉm cười:

– Lai lịch của sư môn tôi đến đại ca mà tôi còn giấu, từ ngày hạ sơn đến nay, tôi chỉ tiết lộ với một Lãng tử đó thôi!

Lãng Vân Phượng suy nghĩ một chút:

– Phạm muội không tiết lộ, nhưng ngu tử nghĩ là chàng đã biết rồi, và từ cái lai lịch, chàng biết luôn hiền muội là gái giả trai.

Phạm Thù gật đầu:

– Rất có thể là vậy và tôi cũng tiết lộ luôn với Lãng tử, tôi không phải là Phạm Thù, nói cách khác tên tôi không phải là Phạm Thù.

Lãng Vân Phượng thản nhiên:

– Hề người giả thì tên cũng phải giả!

Phạm Thù tiếp:

– Họ vẫn là họ Phạm, tên thì tên thật là Châu, sư phụ đổi lại thành tên Thù khi cho phép tiểu muội hạ sơn, bởi cả nam trang thì không thể giữ tên Châu.

Lãng Vân Phượng mơ màng:

– Thân thế của hiền muội chưa được minh bạch như vậy, chẳng hiểu tại sao sư phó của ngu tử lại có mối thù...

Phạm Thù cười nhẹ:

– Chính tiểu muội cũng chẳng hiểu nổi!

Lãng Vân Phượng thốt:

– Đã mấy lần tôi muốn hỏi sư phó, tôi sợ sư phó lầm lạc.

Phạm Thù chợt nhớ ra một việc bèn hỏi:

– Tôi có điều này muốn tỏ với Lãng tử, chẳng biết có nên nói chẳng?

Lãng Vân Phượng mỉm cười:

– Đã là chị em với nhau rồi, sao Phạm muội còn dấn đo? Có gì cứ nói cho nhau nghe, chẳng nên ngại chi cả.

Phạm Thù nghiêm giọng:

– Hoán Hoa phu nhân có hành vi không được quanh mình chánh đại, bà đi ngược lại đạo lý, chánh nghĩa gieo họa cho vũ lâm, ác danh đã lan rộng trên giang

hồ, Lăng tử ở trong tổ chức của bà, chẳng khác nào một đóa hoa sen giữa ao bùn dơ bẩn, một ngày nào đó vũ lâm sẽ đẩy động cuộc tiến công, dù muốn dù không Lăng tử cũng bị kẹt trong vụ. Đành rằng ân sư là trọng song Lăng tử cũng phải nghĩ đến tương lai, bởi đã thành chị em với nhau, tiểu muội không thể không nói những lời cần nói.

Lăng Vân Phượng thoáng biến sắc, vội đưa tay bịt miệng nàng, ngăn chặn không cho nàng nói tiếp rồi nàng thở dài thốt:

– Đừng nói nữa hiền muội. Tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, tình sư đệ trong hai mươi năm qua, đậm đà như mẫu tử, có thể nào tôi phản bội người được? Như Bạch Thiếu Huy kia khi phản bội Hoán Hoa cung còn bị tập nã thay, huống chi tôi dù sao cũng là đại đệ tử, cũng phải quan trọng hơn một tên vệ sĩ của Tử vi đàn chứ?

– Phu nhân sẽ chẳng bao giờ buông tha, mà rất có thể còn liên lụy đến hàng trăm người khác, thường ngày thân cận tôi!

Nàng lại thở dài mấy tiếng đoạn thốt:

– Thôi hiền muội à, con người sanh ra, ai cũng có số, cái số của mình đã vậy, thì đánh với số, bởi thân phận điều linh cơ khổ nào có dám mơ tưởng một vòm trời sáng lạn?

Nàng khóc.

Phạm Thù an ừ:

– Tại sao Lăng tử lại làm khổ mình như vậy khi còn phương thế tự cứu?

Lăng Vân Phượng cười khổ:

– Gặp Phạm muội đêm nay được kết làm chị em được bày tỏ tâm sự. Tôi thấy mãn nguyện lắm rồi, còn ước mơ điều chi hơn? Đêm đã khuya lắm rồi, để tôi đưa hiền muội đi.

Nàng vỗ hai tay kêu bộp một tiếng khẽ.

Tiểu Yến bước vào nghiêng mình hỏi:

– Cung chủ có điều chi phân phó?

Lăng Vân Phượng bảo:

– Mang y phục cho Phạm tướng công vào đây.

Tiểu Yến mỉm cười:

– Tiểu tỳ còn phải gọi là tướng công nữa chăng?

Lăng Vân Phượng gất:

– Không được bép xép đấy! Sự việc đêm nay phải giữ bí mật tuyệt đối, nếu không ta sẽ cắt đầu người đấy!

Tiểu Yến lè lưỡi:

– Tiểu tỳ sợ mất đầu lắm!

Nàng ra ngoài một chút, mang y phục của Phạm Thù vào cho hẩn.

Vì là nữ nhân như nhau, họ không cần quá giữ ý tứ, Phạm Thù cứ mặt y phục trước mặt họ, xong hẩn nhảy xuống giường gọi Lăng Vân Phượng:

– Mình đi thôi Lăng tử!

Lăng Vân Phượng day qua Tiểu yến:

– Bên ngoài đã chuẩn bị xong chưa?

Tiểu yến gật đầu:

– Xong rồi cung chủ!

Lăng Vân Phượng nhìn Phạm Thù:

– Mình đi, Phạm muội!

Ra khỏi phòng, Lăng Vân Phượng mở cánh cửa khác tiến ra con đường hầm quanh co một lúc, tới một thạch thất nàng vỗ nhẹ tay vào cả.

Phạm Thù thâm nghĩ:

– Họ kiến tạo nhiều tòa thạch thất quá, phí chẳng biết bao nhiêu công phu.

Theo chân Lăng Vân Phượng bước qua sân, lên thềm, đèn bên trong lóe sáng, một tiểu tỳ vận áo xanh xách đèn lồng bước ra nghiêng mình chào:

– Cung nghinh cung chủ!

Lăng Vân Phượng gật đầu, day lại phía sau gọi Phạm Thù. Tỳ nữ vén rèm, Lăng Vân Phượng và Phạm Thù bước qua.

Nơi trung tâm gian nhà, một lão phụ ngồi trên chiếc ghế bọc gấm bên cạnh lão phụ, là một chàng thanh niên tuấn tú khôi ngô, không phải là Bạch Thiếu Huy.

Thanh niên thấy họ vào, vụt đứng lên cười tươi:

– Phạm đệ vào đấy à?

Phạm Thù giật mình thâm nghĩ:

– Hẩn là ai? Đại ca của ta chẳng? Sao lại biến đổi hình dạng?

Thinh âm thì rất giống, song điểm đó chưa xác nhận con người cho nên Phạm Thù còn hoang mang vô cùng.

Chính Lăng Vân Phượng cũng kinh ngạc như Phạm Thù, nàng cao giọng hỏi:

– Tiết thiếu hiệp đã xóa gương mặt giả rồi sao?

Tiết Thiếu Lăng mỉm cười:

– Vì gia mẫu không chịu tin, tại hạ phải xóa bỏ gương mặt giả!

Lăng Vân Phượng hân hoan hết sức thốt:

– Vậy là hay lắm, thiên hạ biết Bạch Thiếu Huy rất nhiều nhưng chẳng ai

nhận ra được Tiết thiếu Lăng, giả sử bây giờ Tiết thiếu hiệp đưa bá mẫu đi, thì thuận tiện hơn là lúc còn đội lốt Bạch Thiếu Huy.

Tiết Thiếu Lăng thấy Phạm Thù còn ngây người cười lớn hỏi:

– Phạm đệ cũng chưa nhận ra ngu huynh à?

Phạm Thù thoáng đỏ mặt:

– Nhận ra rồi chứ có điều lấy làm lạ thôi.

Tiết Thiếu Lăng giục:

– Bước đến đây ra mắt bá mẫu đi Phạm đệ!

Chàng giới thiệu với mẹ.

– Nhìn đại ca mẫu tử trùng phùng, Phạm Thù nghĩ đến thân phận mình lòng tê tái.

Tiết phu nhân hướng sang Lăng Vân Phượng thốt với giọng xúc động:

– Mẹ con già được trùng phùng, chính nhờ Lăng cô nương giúp đỡ, ân đức đó già biết làm thế nào để báo đáp cho vừa?

Lăng Vân Phượng mỉm cười:

– Việc nhỏ mọn bá mẫu đừng quan tâm đến làm gì! Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng đưa bá mẫu đi, thời giờ cấp bách lắm rồi, bá mẫu hãy sửa soạn là vừa!

Nàng day qua Tiết Thiếu Lăng:

– Phần thiếu hiệp tự nhiên là phải hộ tống bá mẫu.

Bạch Thiếu Huy vòng tay cúi mình trước Lăng Vân Phượng:

– Cổ nhân đã nói đại đức bất báo, bởi chẳng thể báo đáp cho vừa, xin cô nương nhận cho một lạy này.

Lăng Vân Phượng bước tạt qua một bên, lòng chua xót vô cùng run run giọng:

– Thiếu hiệp đừng làm thế, giữa chúng ta chỉ có sự chân thành, chẳng nên pha lẫn khách sáo quá từng chi tiết.

Nàng phân phó tỳ nữ:

– Tiểu Loan đưa phu nhân đi, con đường hầm tối tăm lắm đấy, phải hết sức cẩn thận.

Tiểu Loan nghiêng mình:

– Tỳ nữ hiểu!

Lăng Vân Phượng đốt ống đồng cháy sáng, vừa bước ra vừa thốt:

– Các vị đi theo tôi!

Tiết Thiếu Lăng cảm kích ân thâm của Lăng Vân Phượng biết bao, mà

Phạm Thù cũng miên man với trăm nghìn ý niệm, lần tạm biệt này biết chừng nào gặp lại nhau? Ai ai cũng ngậm ngùi, riêng Lăng Vân Phượng ở lại cung với niềm sầu tư chất chứa nặng trĩu bên lòng, nàng sẽ lấy gì phôi pha ngày rộng tháng dài?

Đoàn người âm thầm lặng lẽ tiến theo con đường đen tối, dưới ánh sáng duy nhất của cái ống đồng.

Không ai nói với ai một lời nào, không gian như cô đọng nặng nề.

Một lúc sau họ đến tòa thạch thất.

Họ không vào tòa nhà đó vòng qua phía hữu, đi một lúc nữa thấy trước mặt có vách đá chắn ngang. Lăng Vân Phượng ấn nút cơ quan, vách mở ra một lối rộng. Nơi đó là lối ra từ lòng núi thông đến bên ngoài.

Hiện tại họ đã ra khỏi lòng hang núi.

Lăng Vân Phượng thốt:

– Tiết Thiếp hiệp hãy thận trọng nhé!

Bên ngoài cửa là một gian khách sảnh, của một tòa nhà khác nữa, chứ chưa hẳn là vùng núi hoang vu phía hậu sơn, trong khách sảnh có hai người, Tiết Thiếu Lăng nhận ra chính là Quỷ Kiến Sầu Diêm Hoằng và Tuyên Cẩm Đường.

Sau lưng hai người có một tỳ nữ áo xanh.

Ngoài ra còn có ba võ sĩ vận y phục chèn, hông giắt đao.

Tiết Thiếu Lăng bước vào, mọi người đều kinh dị trở mắt nhìn chàng.

Kế đó Phạm Thù bước vào, rồi Tiểu Loan dìu Tiết phu nhân theo sau.

Trước mắt những người trong khách sảnh, Tiết Thiếu Lăng hoàn toàn xa lạ.

Họ phụng lệnh đến đây, chẳng rõ để giữ ngôi nhà này hay ngăn trở bọn Tiết thiếu Lăng.

Trong lúc họ hoang mang, có tiếng chân người vang lên, từ xa vọng lại tiếng chân càng lúc càng lớn dần, chứng tỏ có người đi đến.

Trong phút giây Lăng Vân Phượng xuất hiện dưới cái lốt phân cung chủ, tóc già râu bạc, vận áo màu xanh.

Nàng cải dạng nhanh như vậy kể cũng tài lắm.

Sau lưng nàng có tỳ nữ Tiểu Yến.

Họ dừng chân thì từ trong lòng núi có tiếng rột rột vang lên, một chiếc đỉnh trời lên, lấp kín chỗ xuất nhập.

Đến lúc đó Tiết Thiếu Lăng và Phạm Thù mới nhận ra là mình đã trở lại tòa nhà đầu tiên khi mới đến.

Diêm Hoằng cùng Tuyên Cẩm Đường cùng đứng lên, tỳ nữ vội bước tới trình:

– Tỳ nữ vâng lệnh, đã với Diêm hộ pháp cùng Tuyên hộ pháp đến.

Lăng Vân Phượng gật đầu:

– Được rồi!

Hai vị hộ pháp đồng hỏi:

– Cung chủ có điều chi phân phó?

Lăng Vân Phượng chưa đáp lời hai vị hộ pháp, day qua hai tên võ sĩ:

– Thuyền đã sẵn nơi bờ sông chưa?

Ba võ sĩ đáp:

– Đã sẵn sàng y như lời dạy!

Lăng Vân Phượng gật gù:

– Hay lắm!

Gương mặt nàng lạnh, giọng nói nàng lạnh, con người của nàng lúc đó chẳng biểu lộ một chút cảm tình nào cả.

Phạm Thù lấy làm kỳ cho rằng trong con người nàng có hai thái cực.

Nàng hướng sang Tiết Thiếu Lăng vẫn với giọng lạnh lùng:

– Ta đã cho chuẩn bị xong thuyền, Tiết thiếu hiệp có thể đưa lệnh đường đi được rồi.

Trước mặt đông người Tiết Thiếu Lăng chẳng dám nói nhiều chỉ buông gọn:

– Đa tạ cung chủ!

Lăng Vân Phượng nhìn Diêm Hoàng cùng Tuyên Cẩm Đường và tỳ nữ Tiểu Châu vẫy tay:

– Các người đi theo Tiết thiếu hiệp!

Lệnh phát ra đột ngột, mọi người đều giật mình, tại sao thuộc hạ phân cung lại đi theo Tiết Thiếu Lăng?

Diêm Hoàng cố làm ra vẻ thành thật hỏi:

– Cung chủ muốn bọn thuộc hạ hộ tống Tiết thiếu hiệp?

Lăng Vân Phượng cười mỉa:

– Các vị đều là những người từng xuôi ngược trên giang hồ há chẳng biết rằng trà trộn vào tổ chức của kẻ khác, đóng vai nội tuyến, đưa tin tức ra ngoài, là phải chết không toàn thân, nếu đối phương phát giác ra hành tung chứ? Là cung chủ thống lãnh bao nhiêu thuộc hạ, nếu lão phu không kiểm soát được thuộc hạ, thì làm sao điều hành công vụ? Đêm nay nể mặt Tiết thiếu hiệp, lão phu tạm tha cho các vị, lão phu đành vì cái tư mà phớt bỏ cái công, các vị hãy đi theo Tiết thiếu hiệp đừng vờ vĩnh hỏi han gì cả.

Quỷ Kiến Sâu sống sờ.

Chính lão nhận lời ủy thác của bằng hữu, tìm cách trà trộn trong phân cung, tự lão cũng chưa rõ người của Nam Bắc bang hiện ở trong cung được bao nhiêu tất cả, nhưng theo khẩu khí của cung chủ, thì cung chủ đã hiểu rõ hết rồi! Như vậy những kẻ còn lại ở trong phân cung có làm nên sự việc gì được nữa? Mà tánh mạng của họ cũng bị hăm dọa từng ngày từng phút.

Lão bật cười ha hả:

– Cung chủ lợi hại! Lão phu xin đa tạ!

Tuyên Cẩm Đường biến sắc ấp úng:

– Cung chủ...

Lăng Vân Phượng khoát tay lạnh lùng:

– Đừng nói gì cả, ai có chí nấy, các người gia nhập Nam Bắc bang là riêng ý muốn của các người, lão phu không vì thế mà đề cập đến toàn phái Hoa Sơn đâu!

o O o